

MIILANG

Hugo Treffneri Gümnaasiumi ajaleht | aastast 1925

oktoober 2007

Uuel aastal, uue hooga!

lk 3

ÜRITUS

lk 4

Selle aasta rebased said korralikult ristitud.

KULTUUR

lk 6

Avati Kaspar Krassi isikunäitus "Lapsepõlv"

PERSOON

lk 8-9

HTG ÖOV president
Indrek Lillemägi

SPORT

lk 15

Kuidas hoiduda vigastustest?

JUHTKIRI

Parem ja rohkem

Kertu Vider

Pole midagi toredamat avastamisrõõmust. Avastasin hiljuti, et rebasestaatus on mind jätnud ning juba on uued ja hullemad meie kooli uksi kulutamas. Kindlasti jääb teile, kallid rebased, hästi meelde teie esimene kuu siin koolis. Mitmedki üritused on korraldatud just teile mõeldes, et elaksite kenasti sisse ja motiveeruksite järgmistel aastatel sama hästi tegema, milles ma üldse ei kahtle.

Treffneris on kõik kindlasti uus ja huvitav, nii inimesed kui keskkond ning kuigi leiate siit uusi toredaid kaaslasi, soovitan teil kindlasti suhelda nii palju kui võimalik ka oma vanade kallite sõpradega. Võib juhtuda, et muidu tunnevad nad endid kõrvale jäetuina või arvavad, et te nad lihtsalt unustanud olete. See on kerge juhtuma ja vanu vigu parandada ei ole enam nii lihtne.

Meie toimetusse lisandusid mõned uued näod, mille üle mul on tohutult hea meel ja kes juba selles lehes oma mõnusat kirjutamisoskust näitavad.

Mida tegi Miilangu toimetust suvel? Mitmedki meist, kellest küll enamik enam meie koolis ei õpi, käisid auhinnareisil Strasbourgis, mille jooksul külastasime ka europarlamenti ja õõbisime kaks ööd telkides. Nalja oli nabani ja rohkemgi, tutvusime ja sõbrunesime koolilehtede tegijatega üle terve Eesti ja tõdesime, et konkurentsist puudu ei tule, kui sellised tegijad asjaga seotud on.

Nagu te juba arvatavasti imestate, siis lehte jätkub seekord rohkem kui varem. See, kallid kaasõpilased, ei ole mitte paljas illusioon, sest meie tiraaž on suurenenud üle kahe korra ning enam ei pea keegi vahetun- nis kaklema ja kiskuma, Miilang on kõigile kättesaadav!

12d pani õpetajad kärutama

Tulles 5. oktoobril Hugo Treffneri Gümnaasiumisse, võis näha tervet aatriumit õhupallidega kaunistatuna. Just see päev oligi pühendatud õpetajatele. Erinevalt teistest koolidest, kus õpetajate päeva puhul annavad tundi abiturientid, oli siin korraldatud 12.d klassi poolt hoopis üllatavalt vaimukas aktus.

Aktusele oli kogunenud palju õpilasi erinevatest klassidest. Ka suurem osa õpetajatest oli esindatud. Aktuse juhatas oma kõnega sisse õppealajuhataja Aime Punga. Näitlemisele mindi sealjuures üle väga sujuvalt. Näitetrupi etteaste algaski õpilaskogu presidendi, Indrek Lillemägi kõnega. Etenduse jätkudes tegid õpilased suurepäraselt järgi paljusid meie kooli õpetajaid. Kõige kõvemate aplauside osaliseks sai „õpetaja Ülle Seevri“, kes paistis silma oma kiire rääkimisviisiga.

Etendus rääkis õpetajate minekust Tallinnasse üritusele „Eesti parima kooli valimised“ ja seal

toimunud sündmustest. Teekonnal Tallinnasse leidsid aset väga naljakad juhtumised, näiteks juhtis „õpetaja Toomas Jürgenstein“ bussi kinnisilmi, mis seejärel kraavi maandus. Jõudes kohale Eesti parima kooli valimisele, pidid õpetajad (seekord juba tõelised õpetajad) läbima mitmesuguseid erinevaid ülesandeid, mis pidid näitama, kui hästi õpetajad teineteist tunnevad. Üks sellistest ülesannetest oli sõnade äraarvamine, kus kaks õpetajat pidid teisele õpetajatepaarile seletama sõna, kasutades ainult kehakeelt. Kui üheks seletatavaks sõnaks oli „käru“, ei häbenenud õpetajad Ülle Keenberg ja Helgi Tering ka seda publikule demonstreerimast. Kõige eredamalt jäi õpilastele meelde õpetajate Age Salo ja Siim Oksa pulmad, kui seletatav sõna pidi olema abielu. Ka teiste sõnade seletamisel ja äraarvamisel ilmutasid õpetajad suurt leidlikkust.

Asjade loogilise jätkuna sai Eesti parimaks kooliks Hugo Treffneri Gümnaasium. Seejärel lauldi „Treffneri marss“i ning peale õpetajate õnnitlemist lõppes ka aktus. Usun, et meie kõigi jaoks oli see väga meeldejääv ja lõbus sündmus.

Merilin Väärtnõu

MIILANG

www.htg.tartu.ee/miilang

Peatoimetaja: Kertu Vider
Küljendus: Kaspar Krass
Veeb: Robert Nutt

Foto: Karl Haljasmets,
Juhendaja: Age Salo

Toimetust: Maria Sootak, Andero Teras, Krista Ninaste, Kertu Vider, Karl Haljasmets, Kristjan Jekimov, Kristjan Jasinski, Lembi Anepaio, Katrin Kõbas, Triin Kaasik, Annika Häidberg, Triinu Lukas, Kaspar Krass

Treffneri koolibuss kummi vilistamas.

Rebased tegid kõike rõõmuga.

3x foto: Karl Haljasmeets

Orienteerumine ühendas rebaseid

Katrin Kõbas

Uutel õpilastel on uues koolis vaja üksteist tundma õppida ning seega toimus 20. oktoobril traditsiooniliselt rebaste tutvumisõhtu, mille sel aastal korraldas 11.e klass. Kohal olid nii kümnendikud kui ka uudishimulikumat vanemate klasside õpilased.

Üritus algas vastavalt etteantud teemale riietunud kümnendike rongkäiguga aulasse, kuhu kõik klassid kenasti ära mahtusid. Edasi esitas korraldajaklass oma etteaste ja,ihu soojaks tantsitud, võisid võistlused alata. Algul nooremate õpilaste seas valitsenud mõningane häbelikkus kadus õhtu jooksul sootuks ning kooli peale orienteeruma mindi suure huviga ja lootusega võita. Parimaks osutus siiski 10.b

klass, kes sai õiguse järgmisel aastal rebastele tutvumisõhtu korraldada.

«Tutvumisõhtu kõige meeldejäävamaks hetkeks võib nimetada orienteerumist. Mööda kooli tormamine ja lõbusad ülesanded tõesti lähendasid klassi. Sissejuhatus õhtule meeldis samuti väga, eriti aeroobika. Teemad olid hästi jaotatud ning vahepealsed mängud lõbusad. Ainus, mis

ei meeldinud, et pidime oma klassiga kaotust tunnistama. Orienteerumine oleks küll võinud põnevam olla, et meeleolu veelgi üles kütta, kuid kokkuvõttes oli väga lahe üritus!» rääkisid muljetest Liis ja Merilin 10.e klassist.

Jääme huviga ootama, missugune tutvumisõhtu ootab järgmise aasta rebaseid!

Priit Raamat oli tutvumispeo õhtujuht.

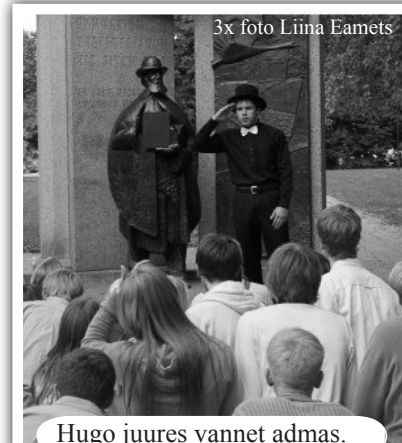
Peol leidsid nii karvaseid kui sulelisi.

Mõni sai munaga.

Mõni pidi gaasimaski kandma.

Hugo juures vannet admas.

Nõnda karastus rebane

Lembi Anepaio
Helena Kisand

27. september on eriline päev ja seda mitmetel rahvusvahelistel, rahvuslikel ning puhtisiklikel põhjustel. Väikesed valged ja prisked mustad lapsed hõiskavad üheskoos üle kogu maa, sest just sel kuupäeval tungis William Vallutaja Inglismaale, sai Mehhiko Hispaaniast sõltumatuks, teatas Jean-François Champollion Rosetta kivi dešifreerimisest, sündis Ariel Sharon, suri Grigori Rasputini tapja ning toimus Hugo Treffneri Gümnaasiumis rebaste ristimine, tõeline ellujäämiskursus värsketele õpilastele.

Halvimat aimavad rebasehakatised hiilisid hommikul kindluse mõttes kangi alt sisse pisikeste puntidena. Neil ei tulnud pettuda. Mõni hajameelne unistaja ei märganud ehmudagi, kui juba välkus erakorralise uksevalvuri veekindel marker ning staatust märkivad tunnused laiutasid üle terve näo. Ettevaatlikumail või eriti varajastel õnnestus ehk mõneks ajaks pääseda, kuid esimese vahetunni lõpuks oli viimne kui kümnendik sobiva näomaalingu saanud.

Tunnid toimusid tavapärasel rütmis, nende ajal suurt midagi

ei juhtunud. Õpetajad lubasid endale küll mõne üksiku muige või kommentaari klassi ebatavalise välimuse aadressil, kuid tegid kohusetundlikult oma palgatööd edasi. Pidevaks kaaslaseks vahetundidel oli aga kurnav ohutusväljaõpe. Praktilised harjutused kestsid hommikust õhtuni, kuid seletusi eriti ei jagatud, mistõttu nii mõnigi naiivsem rebane lihtsalt ammuli sui vahtima jäi, kuidas kaasõpilased ennastalgavalt pikali viskusid (taibukamad mõistsid muidugi kohe, et ruuporigega varustatud juhendajad pommirünnakut kuulutasid).

Nimetatud kursus polnud aga ainus omasuguste seas. Eraldusmärk näol võimaldas ka kiirkorras mustkunstitrikkide õppimist, näiteks kinni teibitud jalagade lahti harutamist ning enese hammaste ja küünte abil posti küljest eemaldamist. Koridorides patrullisid ilueksperdid, kes soovijaile ja mittesoovijaile soengut ja meiki tegid ning asjakohaseid soovitusi jagasid. Lisaks sellele pakuti proovimiseks kõige uuemaid lõhnatooteid, mis viimase trendi järgi eriti intensiivsed olid.

Lõunapauside ajaks oli planeeritud projekt „Maitsemeel teravaks“ kooli keldris, mis küll tänu kehvale valgustusele, läbimõtlemata juhtimisele ja ohutusnõuete mitterahuldavale täitmisele õpilastele füüsilisi

vigastusi põhjustas.

Õhtupoolikul oli Munga 12 juures jälle liikumist märgata. Ellujäämiskursused pidid väljaspool koolimaja jätkuma.

Jaguneti paarideks ning korraldajad kindlustasid kokkukleepimise teel vastastikuste sidemetepüsivuse. Väljaõppe märksõnadeks olid koostöö ja positiivne suhtumine. Noori karastati lisaks hingetuks tantsutamisele raekoja ees ka kruusa, kiviklibu, tolmu ja mustuse, lindude seadeprobleemide ja suitsukonidega. Tehti kindlaks, et mune on võimalik edasi anda ka käte abita (vähese loomuliku kaoga). Laevahuku stsenaariumi mängiti läbi laiali laotatud ajalehtede abil ning tõestati, et kompaktselt mahutades saab ühes päästepaadis märkimisväärse hulga inimesi kaldale toimetada. Veepommide pildumise seos ellujäämisega võib esmapilgul selgusetuks jääda. Niisiis olgu öeldud, et tegemist oli joogivee õhutranspordi harjutamisega. Üldist elevust tekitas ka gaasimaski kasutamise kursus. Tehnika selleks tarbeks oli kahtlemata moodne ja lihtsalt paigaldatav. Arvestustööna pidi demonstreerima vett täis lusikaga liikumist, mask peas.

Üritusel ei puudunud ka lõbusam pool. Kõik osavõtjad said omal nahal kogeda Kentuki Lõvi ühel põlvel pagana palumist. Rituaal ise

oli lähendav ja läbiviijad võtsid seda sama tõsiselt kui eelnevat väljaõpet, misjärel tilgutati kurnatud noorte nägudele paar tilka jahutavat vett. Paaritunnine väljaõpe häiris mõningal määral Tartu linna liiklust, kuid üldjuhul olid autojuhid mõistvad ning elasid toimuvale kaasa.

Kursusele järgnes ametlik lõputseremoonia koolimajas. Kahjuks jäi jääkuubikute tarnija ootamatult tulemata, nii et jahutava joogi asemel tuli kuuma teed juua.

Kõigil osalejad pidid lõpetuseks klasside kaupa huvijuht Uve Saare ees puusi hõõritama. Märksõnaks oli ergutuskava ning välja jagatud olid erinevad muusikastiilid. Loodusklassi „kaootilise väänlemise“ kohta polnud tal ühtki head sõna varuks. Teistel läks veidi paremini. A-klassi „seksiimitatsioonid“ tampis ta maapõhja, tuues välja nende kogenematust nimetatud alal ja E-klassi poolpaljaid poisse arvustas sõnadega: „Alasti keha ei tee veel mehest meest,“ kuid jätkus ka kiidusõnu efektsuse ning ühtsuse kohta.

Värskelt puhitsetud treffneristid asusid koduteele elusate ning oodatust vähem haisvatena. Kurnatum kümnendik võib end lohutada sellega, et säärane katsumus tuleb ette vaid kord elus, raskused lähendavad inimesi ja Härmas oli hullem.

HTG näitering proovi tegemas.

3x foto Karl Haljasmeis

HTG näitekunsti ema - Helgi Tering.

HTG näitekunsti isa - Lennart Peep.

Näitekunst on elukunst

Triinu Lukas

Näitlemine, näitlejad, teater on teemad, mis noori juba kaua on huvitanud. On just teater ja kirjandus kriisiaegadel hoolimata vahepealsest tsensuurist ühiskonna palet läbi loorberite kajastanud. Sestap otsustas ka „Miilangu“ toimetuse sellele meelikõitvale teemale läbi kooliga seotud inimeste veidi tähelepanu suunata, eriti aga selle pärast, et Treffneri näiteringide soontesse on voolanud värsket verd. Nimelt on meie „näiteringluse ema“ Helgi Tering öelnud, et loodab, kui järgmisel sügisel olukord soodne, jälgida noorte lavastajate loomingut ning neid on meil terve posu: Lennart Peep ja Kaur Riismaa (kes tegutsesid ka eelmisel aastal), Keiu Virro ning Tormi Torop.

Kevaditi võime saada osa Treffneri näiteringide etendustest, mis neil aasta jooksul valminud on. Et etenduste valmimisest veidi aimu saada, esitasime osalistele mõningaid küsimusi:

Eesti keele ja kirjanduse õpetaja ning 12. klasside näiteringi juhendaja Helgi Tering:

Miks otsustasite üleüldse Treffneri kooli näiteringe juhendama hakata?

Eesti keele ja kirjanduse õpetajail on iga ühiskondlik formatsioon oodanud igasuguste ideoloogiliste kampaaniate ajal loomingulist abi: võitude tähistamist, kaotuste põhjendamist, organisatsioonide loomise ülistamist, valitsuste upitamist ja vaenlase mahategemist. Kunsti olemuslik vabadus lubab teda ära kasutada. Kool eeldab kirjanduse õpetajatelt tähtpäevade

kunstilist mõtestamist. Ühelt poolt. Teisalt ootavad seda ka õpilased. Viimaste survele ma Treffneris alustasingi.

Kuidas tekkis huvi näitlemise vastu?

Mind ei huvita näitlemine. Mind huvitab kirjandus kui kunst. Ma ei julgegi taotleda laval siirust. Kui taoline moment tekib, tunnetab publik seda momentaanselt.

Kust inspiratsioon tuleb?

Ma näen vaimusilmas kirjandust kujundites. See lihtsalt on nii.

Kas mõni Teie õpilane on jäänud näitlemisega tegelema ka pärast kooli lõpetamist?

Mu meelest kusagil tosina ringis. Nad muidugi õpivad veel.

Kuidas tund (näiteringis) välja näeb?

Õnneks väga erinev, aga alati on oluline tegelda õpilaste füüsilise seisundiga. Kui juhtub olema imeline hetk, ehk jõuab siis ka hingeni.

Mida näiteringiga tegelemine Teile vastu annab?

U s u õ n n e t u n d e võimalikkusse.

Lemmiketendus, kui selline olemas on?

Olen alati olnud teatriuueenduste poolt. Vaimne võimsus plahvatab neil haruharvadel juhtudel, kui samaaegselt muutub sisemiselt aktiivseks noor haritlaskond, noored näitlejad-lavastajad ja ühiskonnas juhtivail positsioonidel asuvad ametnikud. Minu jaoks oli tipp Jaan Toominga ja Evald Hermaküla Tartu-periood 20. sajandi 70ndail. Täna jälgin suure huviga Saša Pepeljajevi mõtestatud tantsuetendusi.

õp. Priidu Beier

Kahtlemata on tegemist väga andeka noormehega. Kindlasti tasub ära märkida küllaltki sensuaalselt ja täpselt ära tabatud naisfiguurid ning ka Jaapani-teemalised maalid, mis on väga hästi õnnestunud. Soovitan kindlasti Kasparil jätkata kunsti tegemisega, kas just kujutava kunstiga. Pigem siiski arhitektuuriga.

2xfoto: Kertu Vider

Kaspari maal "Tila Tequila"

Kaspari suurim kirg on maalimine.

Unistus isikunäitusest sai tõeks

Kristjan Jasinski

Kooli teise korruse seintele on kerkinud kümneid maale. Kaspar Krass (12a), lihtne Türi poiss, kes täiesti teadlikult Tartusse sattus, on püsti pannud oma isikunäituse, mis tahes- tahtmata lööb üle paljude saavutused.

Rääkides Kaspariga kunstist tekib ta silmadesse sära. „Kunstini jõudsin tänu oma eelmise kooli (Türi Gümnaasiumi – autor.) kunstiõpetajale Anu Baumanile, kes kutsus mind seitsmendas klassis osalema Järvamaa kunstilümpiaadil,” lausub Kaspar. „Materjali oli palju ja kuna pidin võistleva ka üheksanda klassi õpilastega,

oli see päris raske. Aga tulemus oli päris hea. Teine koht.” Alguses oli Kaspar küll võitjaks kuulutatud, kuid hiljem pärast oma kaasvõistleja protesti, kaotas 0,2 punktiga. Ent Kaspar leiab, et just see kogemus aitas tal süveneda kunsti, näha seda hoopis teise pilguga ning leida inspiratsiooni ise sellega tegelema hakata.

Kunstiringis enam ei käi

„Mõte teha isikunäitus tekkis tegelikult juba eelmisel sügisel, seoses 18nda sünnipäeva lähenemisega,” meenutab Kaspar. Siiski jäi see teoks tegemata, sest enda sõnul puudus piisaval hulgal piisavalt tasemel maale, mida eksponeerida. Selle sügise algul, aga võttis noormees ühendust kooli huvijuhiga ning plaan saigi teoks.

Miks jäid need maalid siis eelmisel aastal tegemata? Vastus on väga lihtne,

noormees otsustas keskenduda õpingutele ning maalimise jaoks jäi üha vähem aega. Kaspar kunstiringis enam ei käi, kuigi Türi elades veetis ta koolimajas aega kuni kooliüksed kinni pandi. Loomulikult maalides. Tartus seevastu maalib ta kodus ning tunneb rõõmu sealsest rahust ja vabadusest.

Lapsekingades kunstnikukarjäär

Näituse pealkiri „Lapsepõlv” tuleb sellest, et Kaspari lapsepõlv on möödas, seaduse silmis on ta juba täisealine, ent kunstikarjääri mõttes ta end selleks ei pea. See on veel lapsekingades. Tema maalid on justkuid teedrajavad tööd, mis sillutavad uusi võimalusi ning näitavad just eelkõige Kaspari kui kunstniku esimesi samme kunstis. Loomulikult kajastuvad seal ka lapsepõlve läbielamised, nii on maalides

palju karateringist tulnud Jaapani teemat kui ka Hugo Treffneri Gümnaasiumi koori ja tantsijate ühisreisist Kreekasse ja Santorinile.

Arhitektuurilised monumendid

Tulevikus soovib Kaspar õppida arhitektuuri Tallinnas. Miks just selline ala? Miks mitte klassikaline maal? „Arhitektuur pakub võimalust luua iseendale monumente. Tore oleks ühel päeval vaadata, kuidas minu joonistest – kriipsukestest paberil – on saanud midagi suurt ja uhket,” lausub Kaspar mõtiskledes tuleviku üle.

Juttu jätkub Kaspariga igaljuhul kauemaks, kogu räägitu ei mahuks ka parima tahtmise juures meie pisikesse Miilangusse ära, ent väärt tööd teeb mees siiski. Kas pole?

Vanaisa jälgedes

Triin Kaasik

Koolikell oli juba käinud ja enamik inimesi koolimajast väljas, kui meie saime kokku 11.b klassis õppiva sakslasest vahetusõpilase Gereoniga. Ta istus vaikselt, jälgis inimesi ja ootas meid.

Soovi tulla õppima Treffnerisse sai ta oma vanaisalt, kes õppis kunagi ammu siin, kuid kool jäi tal lõpetamata, kuna algas sõda ja ta pidi kolima Saksamaale. Samuti paelub Gereoni ka Eesti ajalugu, tema jaoks on see väga põnev.

Hea asukoht

Üheks suureks plussiks kooli juures on tema meelest koht. See, et me paikneme kesklinnas. Ta rääkis, et tema kool paikneb kusagil linna ääres, kus ei ole mitte midagi, kuid et meil on siin vanalinn ja kõik on nii ilus ja korras.

Eestlaste tublidusest

Suurimaks erinevuseks Treffneri ja tema saksa kooli vahel on see, et seal peavad nad koolis käima 13 aastat, kuid Eestis kõigest 12. Veel ütles ta, et eestlased on palju tublimad ja töökamad inimesed. Näiteks tõi ta selle, et kui sakslastel antakse erinevates tundides veel kodutööd juurde, siis arvavad kõik, et õpetajad on hulluks läinud ja et nad (õpetajad) võivad seda ise teha, aga Eestis on täiesti tavaline, et kodutöödega läheb kõvasti üle tunni. Sellise argumendiga väitis Gereon ka, et Eestis on paremad inimesed.

Keelega on raskusi

Tundides ei ole Gereonil väga kerge, kuna ta eesti keelest veel eriti hästi aru ei saa. Põhilisi viisakusväljendeid ja sõnu oskab, aga pikemat juttu rääkida – sellega peab ta veel vaeva nägema. Kõige rohkem meeldivat talle matemaatika, kuna seal ei räägita tavaliselt nii palju ja lahendatakse rohkem ülesandeid. Ajaloo kohta ütles Gereon, et seal räägitakse palju ning ta aru ei saa, kuid kodus võtab materjali järele, lugedes Eesti ajaloo kohta saksakeelsetest õpikutest. Üldiselt pole ühtegi ainet, millega Gereon hakkama ei saa. Selle kahe lühikese perioodi jooksul mis ta siin on, ta hindeid ei saa. Samuti ei pea ta tegema ka kontrolltöid – see teeb ta elu kõvasti lihtsamaks.

"Ma ei pea tegema kontrolltöid!"

Meeldiv keskkond

Suhtleb ta koolis peamiselt inglise keeles, vahepeal leidub ka saksa keele õppijaid, kes temaga oma keelt praktiseerida saavad. Klassikaaslaste kohta kommenteeris Gereon niipalju, et nad on kõik väga sõbralikud ja toredad ja talle meeldib, et sai sellisesse klassi. Õpetajate kohta väitis samuti, et kõik on väga sõbralikud ja abivalmid.

Jäi rahule

Hiljuti külastas ka ta vanaisa kooli, kuid kahjuks meie intervjuu ajaks polnud Gereon temaga veel rääkinud ja ei oska kommenteerida, mida ta vanaisa arvaks. Kuid ühes oli ta kindel, et ta vanaisa jäi väga rahule. Nagu ka tema jääb.

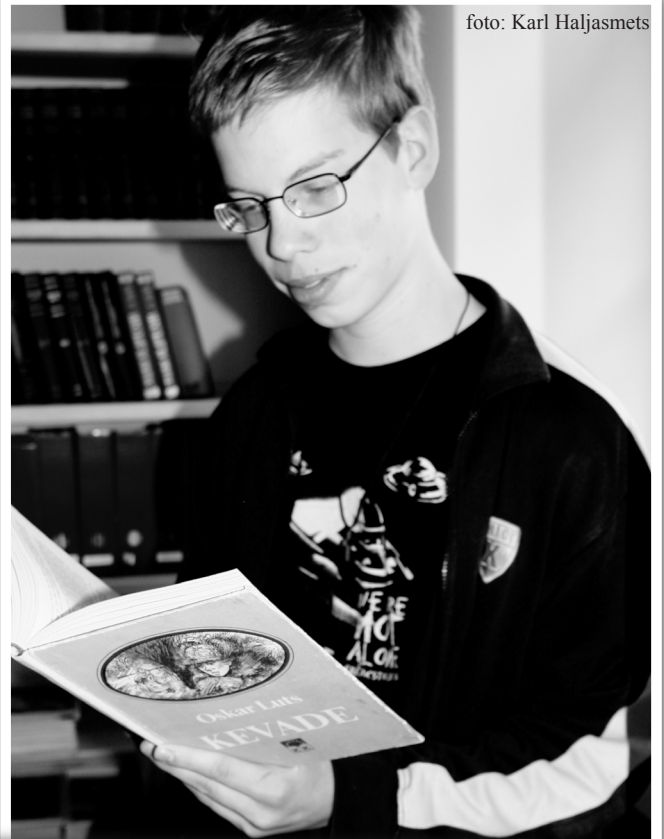

foto: Karl Haljasmets

Gereon sirvimas O.Lutsu "Kevadet".

õp. Ülle Hüva

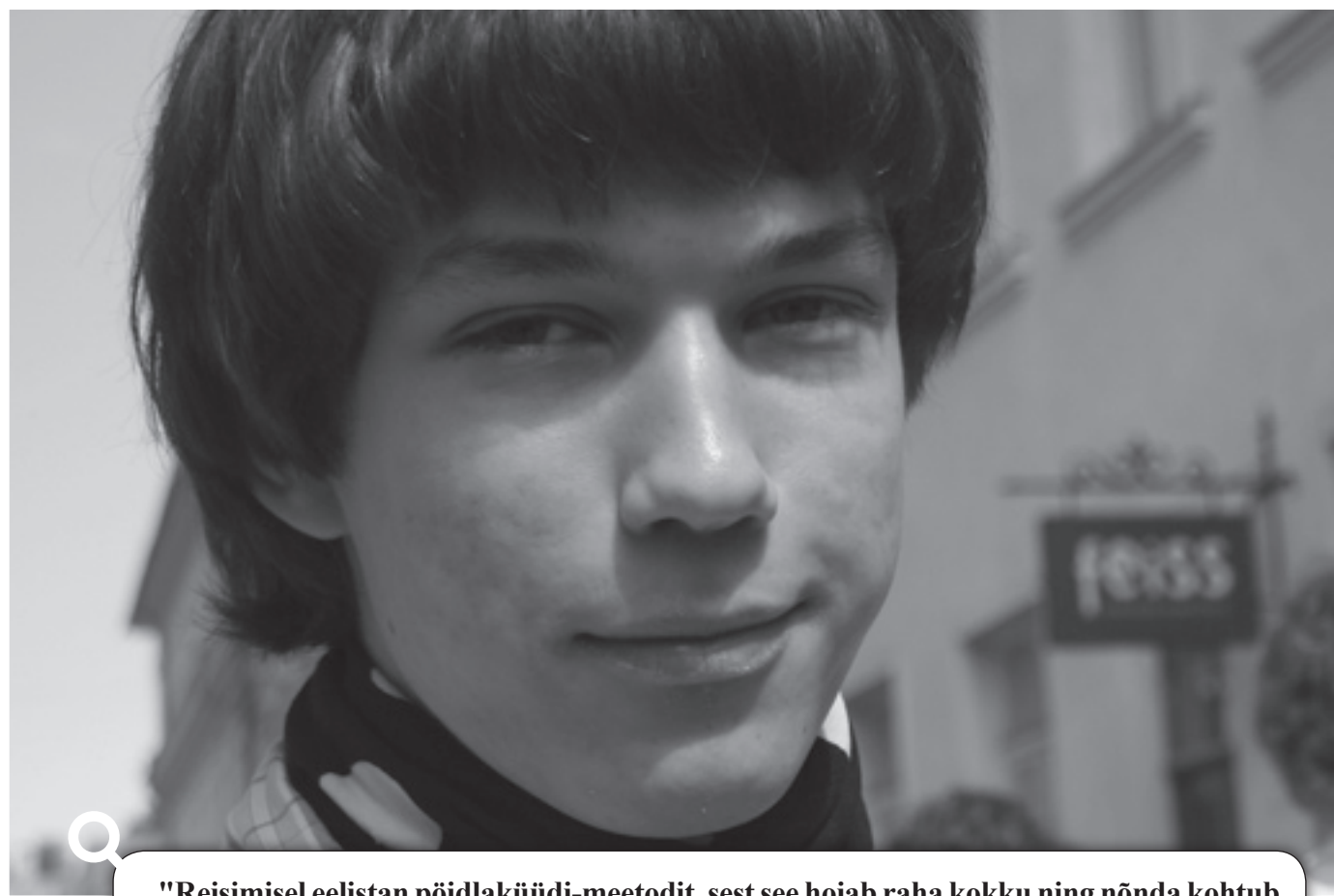
Gereon Krämer on väga hoolas ja kohusetundlik. Võrreldes klassikaaslastega võib vist isegi öelda, et tal on suurem motivatsioon. Tuli Eestisse keelepraktika pärast ja see on ennast ära tasunud, kuna ta räägib ja saab aru juba väga hästi. Töötab tunnis hoolega kaasa ja üritab kõigest väest. Meeldiv noor inimene.

klassivend Lauri Kasvand

Gereon on hästi elav ja rõõmsameelne poiss, kes on koguaeg hästi elav ja aktiivne. Võtab aktiivselt osa kõikidest erinevatest tunnitöödest. Üheks ta lemmikuks on muusika kuulamine, seda teeb ta peaaegu koguaeg oma vabal ajal. Lisaks on ta veel suur kaardisõber. Eesti keeles suhtleb juba päris hästi ja saab aru.

Muretu Indreku elu kujutl

"Reisimisel eelistan pöidlaküüdi-meetodit, sest see hoiab raha kokku ning nõnda kohtub nii mõnegi huvitava inimesega. Sel viisil jõudsin ma suvel kaaslasega Sloveeniasse. "

Annika Häidberg

Indrek on igati asjalik 12.a klassi õpilane. Ampluaa on tal lai: ta on ÕK president, ta on aktiivne kahes näiteringis ja on peaaegu terve elu tegelenud spordiga.

Indrekul on tihe graafik, aga olles ise oma aja peremees, suskab ta hea meelega meie intervjuu koolipäeva ja ÕK koosoleku vahele. Muidugi küsib ta, miks just tema valisime? Aga miks mitte, Indrek on huvitav ja tegus noormees, kellest me võiksime rohkem teada.

Luuletused puukoorel ja žilett-üidukid

Indrek on sündinud küll Tartus, kuid üles kasvanud Põlvas. Lapsepõlv möödus puude sisse luuletusi kraapides, žiletiteradest muruniidukit ehitades, kelgutades, noorema õega aeg-ajalt kakeldes ja rõõmsalt ringi joostes. Sõbrad olid tal kas palju vanemad või siis tüdrukud, kes samuti vanemad. Naistega on ta terve elu lihtsalt paremini läbi saanud. Ta arvab, et väikelinnas kasvamine on andnud tema iseloomule palju juurde. Kui tavaliselt arvatakse, et miniühiskond ei salli võõraid, siis tema arvates on just see õpetanud talle lugupidamist ja tolerantust, teistega arvestamist.

Jäägitu absurdus, jäägitu loogika

Hugo Treffneri Gümnaasiumisse tahtis Indrek tulla juba 7. klassist alates. Olles alati Tartuga lähedalt seotud (sõbrad-sugulased), tundus see elu loomulik jätk. Ta teadis, et kas HTG või mitte midagi, plaan B puudus. Sisse saamisega polnud ka õnneks probleeme. Küsimusele, miks just reaalklass, vastab poiss: „Ma armastan kahte asja: jäägitut absurdust ja jäägitut loogikat.”

Mõni idee ja improkõne

Noormehel on mitmeid rõõmuga valitud kohustusi. Näiteks asus ta eelmisel

sügisel Õpilaskogu juhatusse. Otsus tuli lihtsalt ja üsna juhuslikult. Olles põhikoolis juba korduvalt klassi esindanud ja organisatoorse asjadega tegelenud, mõtles ta, et võiks ju proovida. Nägi seinal kuulutust, läks mõne ideega kohale, esitas improkõne ja saigi juhatusse. Kuidagi juhtus ka, et jaanuaris valiti ta juba ÕK presidendiks. ÕK põhiülesandeks on muidugi õpilaste probleemide lahendamine, kuna meie koolis on kõik üsna hästi korraldatud, jääb tema tegevusvaldkonda enamasti siiski õpilaste ja kooli esindamine, ürituste korraldamine ja kõnede pidamine. Töö pole kõige lihtsam, kuid samas ka mitte liialt aeganõudev ja on tulevikule mõeldes igati kasulik.

letavas epikuurlikus aias

Indrek osalemas üritusel "Moeke".

Loobumise asemel hoopis üks juurde

Veel on Indrek aastaid näitlemisega tegelenud. Aktiivselt asjaga tegelema hakkas ta alles HTG-s ja seda jällegi juhuse tahtel. Parajasti peaosa etendav inimene pidi olümpiaadi tõttu näidendist välja jääma ja klassiõed kutsusid Indreku teda asendama. Õppis tüki kahe nädalaga selgeks, esines edukalt ja jäigi sinna. Näitlemine annab võimaluse lõõgastuda, ennast pärast kooli kõigest välja lülitada ja end lihtsalt hästi tunda. Praegu teeb ta kaasa kooli näiteringis ja ka Tartu koolinoorte teatriseltsis, millega tulevikus hakatakse võimalusel käima lastekodudes tasuta esinemas. Suve lõpus mõtles ta, et

lahkub koolinäiteringist, kuna kohustusi näis olevat liiga palju. Selle asemel võttis aga hoopis ühe ringi veel juurde.

Nii keha kui vaimu kontroll

Indrek on terve elu tegelenud spordiga. Tema suur kirg on karate, millega praegu küll aja puuduse tõttu väikest pausi teeb. Tema sõnul õpetab karate end füüsiliselt kontrollima, kuid arendab ka vaimu. Karatest võikski rääkima jääda, kuna see on Indrekuga kaasas käinud kogu aja, mil ta ennast mäletanud ja tunnistanud on. Hetkel käib ta lihtsalt jõusaalis ning jooksmas.

Indreku arvates on keheline kasvatus aine, mis oli, on ja peab jääma, sest füüsiline

INDREKU 7 LEMMIKUT

bänd: Vennaskond

raamat: Wilde „Dorian Gray portree”

toit: vanaema tehtud toidud

õpetaja: Hele Kiisel

loom: tiiger

film: „Pii”

värv: valge, must-punane

3xfoto: Karl Haljasmets

koormus on puhkus vaimsest koormusest, seda ei tohiks millegagi asendada.

Muretu sell

Selle kõigega veel tema kohustused ei piirdu. Indreku eesmärk ja kohustus on levitada ilu, rahu ja armastust. Kindel tegevusplaan puudub, kuid ise vastavalt käitub ja end kontrollides tundub, et see võib õnnestuda. Muidu muretu sell näeb enda suurima vaenlasena magamatust, kui unetundidest puudu tuleb (mida ta küll üritab vältida), võib ta kergesti ärrituda. Muul juhul on tema suurim probleem noa puudumine söömist alustades.

Enda jaoks naljakas

Reisimisel eelistab Indrek põidlaküüdi-meetodit, sest see hoiab raha kokku ning nõnda kohtub nii mõnegi huvitava

inimesega. Sel viisil jõudis ta suvel kaaslasega Sloveeniasse. Võtsid kätte ja läksid, ööbisid hostelites või sõbralike inimeste juures.

Tüdrukute suhtes on ta nõudlik, teda võluvad vastandlikud omadused, näiteks absurdus ja mässumeelsus, aga ka pedantsus. Viimasel ajal on ta ka ise märganud, et pöörab detailidele suurt tähelepanu. „Olengi enda jaoks rohkem naljakam,” ütleb ta.

Sellest poisist peaks kirjutama raamatu, sest kõik intervjuus arutatu ei mahu siia ära ka kõige parema tahtmise juures. 20 aasta pärast on tal maja Tartu äärelinnas, naine, lapsed, koerad ja kiisu. Ja kui Indrek vabariigi presidendiks saab, kutsub ta mind aastapäeva vastuvõtule ja lubab mul ketsidega kohale ilmuda. Seesugune (ja veel enam) Indrek ongi!

Anneli Mägi - avarapilguline pedagoog

Karl Haljasmets
Krista Ninaste

Meie kooliperre on lisandunud uus õpetaja, kodanikunimega Anneli Mägi, kelle naeratus on kindlasti juba paljudele meeldejäänud. Pole midagi imestada, et lähemalt uurides tuli välja, et tegu on huvitava ja elurõõmsa inimesega, kellel püsib naeratus kogu aeg näol.

Anneli Mägi on lõpetanud informaatika eriala Tartu Ülikoolis. Kuigi tema suguvõsas on mitmeid õpetajaid, peab ta tunnistama, et ta ise küll ei plaaninud õpetajaks saamist. Pigem paelus teda programmeerimine. Kuid juhtus nii, et juba üliõpilasena kutsuti teda kooli tööle ja sealt sai alguse armastus pedagoogitöö vastu. Võttes juurde informaatika- ja matemaatikaõpetaja lisaeriala saigi temast õpetaja. Anneli on töötanud 10 aastat informaatikaõpetaja ja infojuhina Viljandi Maagümnaasiumis. Põhitöö kõrvalt on ta õpetanud ka tudengeid, õpetajaid, eelkooli lapsi ja ka pensionieas inimesi. Annelile meeldib töötada õpilastega, sest see on arendav ja huvitav. Ennast tuleb ka kogu aeg harida, sest informaatikavaldkond areneb tohutu kiirusega ning ometi ei tohi jääda jänni mõne õpilase küsimusega!

Meie kooli sattus Anneli ajalehest leitud kuulutuse kaudu. Tal oli Tartusse elama tulemiseks mitmeid põhjuseid. Lõplik otsus sai langetatud siiski pärast töövestlustel käimist. Austatud direktor suutis meie kooli vist väga heas valguses näidata ning nii tuli Anneli arvates vägagi huvitav tööpakumine. Meie vastel informaatikaõpetajal on eredalt meeles, kuidas ta töövestlusele tulles jäi ummikusse. Õnneks jõudis hakkaja naine töövestlusele õigeaks ajaks. Ummikusse jäämine tundus talle alguses naljakas, sest Tartu peaks olema linn, kus ükski vahemaa pole liiga pikk. Nüüd on õpetaja

Kabinetis 206 puhuvad nüüd uued tuuled.

2xfoto: Karl Haljasmets

Mägi juba harjunud nende ummikutega, mis valitsevad tänavaid tiptundidel.

Anneli muljeid Hugo Treffneri Gümnaasiumi kohta saime niipalju, et tema arvates on siin koolis arukad ja elurõõmsad noored inimesed, kellel on kindel siht oma elus. Silma jäänud õpetajatest ei oska ta eriti kedagi esile tõsta. Tema sõnul on kõik meie kooli õpetajad väga märkimisväärsed isiksused ning nad on olnud ka väga sõbralikud.

Anneli on sündinud 6.aprillil, nii et nüüd on ka teada, kunas võib lilledega minna informaatika klassi ukse taha. Tal on ka kaks teismeeas last – tütar Siiri ja poeg Ingo. Südamelähedasemateks hobideks on tal veematkamine ja jooga, kuigi uudishimuliku inimesena on proovitud mitmeid teisigi hobisid. Õpetaja Mägi on isegi Karpaatides matkanud, mis on tema arvates olnud elu mälestusväärseim matk. Samuti meeldib talle võrkpall ning kepikõnd. Treffneris väga populaarse saalihoki suhtes jääb ta esialgu kõrvalseisja positsioonile, kuna kardab, et see on tema jaoks liiga agressiivne.

Loodame, et Anneli Mägi on rahul oma uue töökohaga ja soovime talle edu rõõmurohketeks aastateks meie koolis!

Õpetaja Anneli Mägi naerusuiselt õpetamas.

Puhka rahus, kallis Hugo

Karl Haljasmets

Eesti hariduse ajaloos on Hugo Treffneril kindlasti tähtis koht. Sellesse nimesse suhtutakse austuse ja aukartusega. Mitmetes koolis peetud kõnedes olen ma kuulnud väga paljusid austusavaldusi kalli Hugo aadressil. Enamiku mõte seisneb selles, et me oleme kõik tema ees tänuvõlglast. Ilus jutt küll, aga huvitav, kas tema viimne puhkepaik ka pakatab sellisest hoolitsusest?

Ühel vihmasel kolmapäeva õhtul läksidki mitmed inimesed Miilangust seda uurima. Me ostime küünlad ja seadsime sammud sinnapoole. Hauamonument nägi üpriski nukkervälja. Lehed oli igalt poolt riisumata ning ühtegi küünalt polnud. Õnneks olime meie kohal! Pärast poolt tundi säras hauamonument puhtusest ning küünlad miilasiid õhtukumas. Pilt oli nüüd hoopis teine.

Kallid treffneristid, kui te satute Uue-Jaani kalmistule, siis ärge olge ahned ning käige korra ka meie kalli kooli asutaja haualt läbi ja korrastage seda natukene. Hauamonumendi ümbrus on siis väljapeetud ning ühtlasi saab tehtud ka väike austusavaldus mehele, kellele meie igapäevaelu oleks hoopis teistsugune.

3xfoto: Karl Haljasmets

"Aitäh sulle, Hugo Treffner!"

Meie peatoimetaja Hugo hauda otsimas.

Austusavaldus.

Arvuti kasutamine tundides – meelelahutus või töö mugavdamine?

Ardo Aednik

On arvuti kasutamine koolis aktsepteeritav kui töövahend või mitte? Õpetajate suhtumine sellesse? Uurime järgi! Selleks kasutan nädala jooksul võimalikult paljudes tundides sülearvutit konspekteerimisel ning pean tagasisidet erinevate õpetajatega.

Esmaspäev

Nädala esimene tund on geograafia, muidugi õpetaja Seevri juhendamisel. Õpetaja on sülearvuti kasutamisele kategooriliselt vastu. Põhjenduseks eelkõige asjaolu, et sülearvutiga töötamine viib tähelepanu tunnilt kõrvale. Aga samas? Mis tegevusi teha sülearvutiga ilma tähelepanu äratamata ning interneti levita geograafia klassis? – Suurt mitte midagi. Et väite vettpeidavus kaheldav. Aga õpetaja sõna on meile seaduseks.

Matemaatika tund. Hele Kiisel arvuti kasutamisele vas-

tu. Matemaatika õpetajale kohaselt esitas ta ka omapoolse väite: „On ära tõestatud, et sülearvutite kasutamine tunnis hajutab tähelepanu ning õpilane ei ole niivõrd fokusseeritud õppetöösse.” Samas, arusaadav. Matemaatika tunnis sülearvuti kasutamisel praktiline mõte puudub, sest gümnaasiumi osas keegi meid veel programmeerima ei pane. Olgem ausad, tehteid ja võrrandeid pole mitte kuskile mujale mugavam kirjutada kui paberile.

Eesti keel, õpetaja Age Salo. Täna päeva jooksul esimene õpetaja, kes võtab arvuti otstarvet eelkõige töövahendina. Ainsa tingimusena märkis ta üksnes: „Juhul kui see kaasõpilasi segama ei hakka.” Kaasõpilasi see ei paista häirivat ning niisiis möödus tund konspekteerides arvutis, mis oli tükk maad kiirem ja hiljem on võimalik enda kirjutatud tekstist ka aru saada. Sellele vaatamata oli õpetaja Salo seisukohal, et õpilane ei tohiks ära harjuda arvuti vahendusel kirjutamisega. Vastasel juhul võib nii nimetatud kirjutamisoskus kaduda ja käekiri muutuda raskesti loetavaks.

Päeva viimane tund on inglise keel. Õpetajaks Ojaveer.

Noorele ja kaasaegse suhtumisega õpetajale see vastukarva ei ole. Ometi oli ta kahtleval seisukohal tähelepanu hajutamise osas. Et õpilasel võib tekkida kiusatus tegeleda arvutis millegi muuga. Õpetajal võib õigus olla, sest osades klassides, kus inglise keele tunnid toimuvad, on interneti leviala täiesti olemas. Tunni keskpaigaks hakkas arvuti ekraani all nurgas vilkuma tuluke – aku on peaaegu tühi. Olgugi, et istekohaks on viimane pink, vahetus läheduses pistikupesa silma ei hakanud. Ja kui peakski olema mitmeid õpilasi, kes sooviksid tunnis arvutile juhete järel lükata, siis enamik klassiruumi seda ei võimalda.

Teisipäev

Tunniplaanis seisab ainult kaks tundi, kus sülearvuti kasutamine on lubatud – eesti keel ja inglise keel. Teisipäeva jäävad ka kaks informaatika tundi, õpetaja Mägi juhendamisel. Informaatika tunnis arvutis konspekteerimiseks ei ole vajalik sülearvuti olemasolu – meil kõigil on kasutada personaalset arvuti. Mitte keegi ei keela tunni konspekt Wordi

kirjutada ja see enda e-maili kontole saata. Vahemärkusena tooks välja, et imelikul kombel kogu arvutiklassi ulatuses wifi leviala puudub – suur üllatus minule.

Kolmapäev

Ajalugu kui väga jutustav aine ja kus on üsnagi palju vaja kirjutada, on sülearvuti suur sõber. Tekstid saab üles märkida palju väiksema vaevaga ning hiljem on konspekte kergem lugeda. Ehk on ka õpitulemustes oodata paranemist? Ajalooõpetaja Kristiina Punga on arvuti kasutamises tunnis tolerantse suhtumisega. Peasi, et kaasõpilasi ei häiri.

Neljapäev

Selle päevaga on väike probleem, sest päevas esineb ka kaks kehalise kasvatus tundi. Probleemaatiliseks küsimuseks on: kus hoida sülearvutit kehalise tundide ajal? Alla kappi ei ole soovitatav panna. Kes korralikult kapi kasutamise instruksioonid läbi lugenud teab, et sääraseid esemeid seal hoida ei tohiks. Ammugi ei ole soovitatav seda jätta riietusruu-

foto: Karl Haljasmeets

Ardo Aednik ja Triin Kaasik konspekteerimas sülearvutitega.

mi kappi. Kuskile oleks seda ometi vaja panna. Leitud variante oli kolm – kas anda klassijuhataja kätte, kes toimetab selle õpetajate tuppa hoiule või anda mõne hea sõbra kätte koolist, kel kehalise tundi samal ajal ei ole ja on nõus seda enda käes hoidma või anda valvelauda hoiule, seniks kui kehalises natuke füüsilist koorust teha.

Kas siis häiribki?

Klassikaaslaste arvamusi küsides suhtuti sellesse positiivselt. Isegi pinginaabril on sellest vahepeal abi. Kui kirjutamises maha jäi või tahvilile hästi ei näe, siis on hästi hea ekraanile kiigata. Minust kaugemal istuvad õpilased ei

pane sülearvuti kasutamist üldsegi mitte tähele.

Kooli huvijuhti küsitledes oli tema väga optimistlikul arvamusel. Oma seisukohast rääkides oli ta veendunud, et eks see õppetöö lähegi kunagi üle arvutitele ja ei ole kaugel see aeg kui me ei peakski füüsiliselt koolis käima. Et praegusel hetkel sülearvutis konspekteerimisel pidas ta vägagi loomulikuks. Rõhutas ta vaid seda, et mingil moel tuleks sellegi poolest kirjutada ka oma enda käega, et käekiri kui selle loetavus ja ilu üldse säiliks – see on ka põhjus, miks ta ise enda asju võimalikult palju käsitsi kirjutades ajab. Kui aga küsida tähelepanu hajutamise põhjustamisest, siis oli veendumusel, et sülearvuti ise ei tingi

sed. Kui õpilasel hajub tunnis tähelepanu ja tegeleb millegi muuga, siis teeb ta seda nii või naa, olenemata, kas sülearvuti või millegi muu vahendusel.

Sülearvuti kasutamine konspekteerimisel tunnis ja ainult selleks on tunduvalt ratsionaalsem ja ka mugavam. Seda enam, et regulaarsetel arvutikasutajatel on klaviatuur käpas ning nupuvajutused tähtede saamiseks tulevad kiirelt. Seetõttu on ülesmärkimine hõlpsam ning tunnist jõuab üles märkida ka palju muid fakte, mida vihikusse kirjutamisel lihtsalt ei jõuaks. Ja mis kõige parem, konspektid on pärast kergesti loetavad ning nende pealt õppimine juba meeldivam. Mina olen seisukohal, et arvuti kasutamine tundides õp-

petöö lihtsustamiseks õigustab ennast igati. Tunnid mööduvad lihtsamalt ning ka peale pikka kirjutamist ja ülesmärkimist pole käed üldse kurnatud.

Väikse kõrvalpõikena sai ka küsitud õpetajatelt, et milline töövahend oleks loodussõbralikum, kas paberile kirjutamine või sülearvuti kasutamine, siis vastus oli ühine – sülearvuti. Kui tahta hoida loodust, siis on asi mille poole pürgida – sülearvutite kasutamist, kasvõi gümnaasiumi tasemel.

Kokkuvõttes arvutiga tunnis töötamine on meie koolis enamikes tundides võimaldatud, tuleks ainult küsida aineõpetajatelt luba ja seda aktsepteeritakse kui õppevahendit.

Kaader filmist "Sügisball".

„Sügisball” - kas järjekordne mõttetus Eesti filmimaailmas?

Annika Häidberg

Eesti mängufilm „Sügisball” tõi selleaastaselt Veneetsia filmifestivalilt koju „Horisondi” auhinna, millega tunnustatakse filmimaailmas uusi suundi esindavaid filme. Varem pole ükski eestimaine film sellele Euroopa ühele prestiižsemale filmifestivalile pääsenud.

„Sügisball” ei kutsu meid rõõmsalt romantilisele tantsule nagu ehk nimest eeldada võiks. Vastupidi, vaatajad tõmmatakse nukravõitu pealinna slummi, kus karpmajades elavad

inimesed ei taha muud, kui olla lihtsalt õnnelikud.

Tavaline elu tavalises linnas

Lugu räägib kuuest tavakodanikust, kes mingil põhjusel on valinud elupaigaks Lasnamäe. Noor kirjanik, kelle abikaasa maha jätab, püüab valuga omal kombel hakkama saada. Üksildane ema püüab tütre kasvatamisega toime tulla, ise samal ajal unistades õnnest ja armastusest. Väike tüdruk jääb silma antisotsiaalsele juuksurile Augustile, keda seetõttu aga süüdistatakse pedofiilias. Edukas arhitekt on peitunud oma must-valgesse maailmasse, unustades sealjuures oma naise. Viimane otsib lohutust šveitser Theo juurest, kes omakorda ei

suuda naise oma ühiskondliku seisundi tõttu kauemaks kui ööks enda juurde jätta. Elades lähinaabruses, kohtuvad nii mõnegi tegelase teed.

Ei puudu ka must huumor

Kogu kurba seiklusterada ilmestavad naerumomendid, enamasti küll halenaljakas huumor, ilma milleta kogu film liiga depressiivseks muutuks. Ei saa ju muiet maha suruda, kui härra telekaparandaja klaasikese napsu kõrval ka salamisi muid teenuseid pakub. Või ilmatu ebaõnn ja alandus, kui oled otsustanud osta supermarketist pornoajakirja, ent kassapidaja ei leia hinda, kutsub veel teisegi inimese ja järjekord su taga muudkui

kasvab.

Tüüpiline mõttetus

Olen kuulnud palju kriitikat, aga see on ainult tugevdanud minu positiivset emotsiooni. Ehk võis häirida filmi segane ajastu, kord oli tegemist 70.-80. aastate interjööoriga, siis olid kaadris aga mitmed uhked autod. Või filmi mõningane etteaimatavus ning konkreetse tegevusliini puudumine, mõnel lool puudus haripunkt. Minu jaoks oli see kõik osa filmist. Nii meeldis, et läksin teist korda vaatama.

Kinosaalist lahkudes kuulsin kaasvaataja kommentaari: „Tüüpiline mõttetus!”. Nojah, igaüks otsustagu ise.

Sport terviseks? Kas ikka?

Maria Sootak

Surmavad valuvaigistid

Panen televiisori käima, spordiuudised käivad. Jälle kukkus üks jalgpallur platsil kokku – süda jäi seisma. Järjekordsed spekulatsioonid ülekoormuse, valuvaigistite ja mitmesuguste stiimulite või dopingu üle. Sellised asjad võivad alguse saada kasvõi pisitraumadest, samas kindlasti ka rasketest vigastustest.

Toome näite. Sportlane saab treeningu käigus kerge lihasrebendi. Pooleli ei jäta, aga valu häirib kohati ja ei lase endast maksimumi anda. Pärast trenni on valu esialgu kadunud ja unustatud. Siiski iga korraga kui haige koht koormust saab, läheb valu hullemaks ja segab rohkem. Sportlane võtab esialgu ainult 200mg'se ibumaxi. Kõik tundub korras olevat ja valu pole enam tunda. Kuid vigastus süveneb, kuna teda pole korralikult välja ravitud ja iga trenniga on vaja tugevamat valuvaigistit. Tulevad võistlused – kõik peab korras olema ja laitmatult esinema. Aga mis juhtus? Sportlase süda ütles suure koguse valuvaigistite mõju tõttu üles.

Muidugi ei tähenda see, et iga kord kui ibumaxi võtta, viskad sussid kohe püsti. Valuvaigistid pärtsivad südametegevust ja neid ei tohi tarbida suure koormuse korral vigastuste „peitmiseks”. Samas kirjutavad arstid ju terveid pikki valuvaigistite kuure välja (tihti

Nii juhtub, kui end korralikult ei hoia

üle 3 tableti päevas), näiteks põletikuvastase toimega. See eeldab aga korralikku puhkust ja kindlasti treeningpausi.

Külm või kuum?

Selleks, et sellist olukorda üldse ei tekiks, tuleb võimalikud vigastused kohe välja ravida. Traumade, väänamiste, lihasrebendite puhul tuleb kind-

lasti kohe külma peale panna. Meeles tuleks pidada, et otse paljale nahale ei tohi jää- või külmakotti panna, võite naha ära „põletada”. Kõige paremini sobib tavaline käterätik vahele panna.

Paistetuse vastu aitab enamasti ka viinakompress (välispidine!). Siiski, kui nt hüppeliiges on juba paistes ja sinine, tuleks viivitamatult trauma-

punkti pöörduda. Sest iseseisvalt mingit sidemete venitust välja ravida on keeruline ja võib tihtipeale valesti välja kukkuda ja asi võib veel hullemaks minna.

Sisehallides ja kõva pinna peal treenijad on arvatavasti tuttavad luuümbrise (-üdi) põletikuga. See on siis (ilma keeruliste meditsiiniliste väljendeta) põletik sääreluu ümber. Siinkohal soovitatakse palju erinevaid meetodeid, kuid raudreegel on enne trenni jalad kuumageeliga sisse määrida. Üldiselt võib lähtuda loogikast, et kui põletik alles hakkab tekkima või on algstaadiumis, siis määrida pärast koormust külmageeliga / jääd peale. Kui vaevused juba pikemat aega, siis aitab kuumaravi, nt võimalikult kuuma duššiga jalad üle lasta ja jalgu siis sooja muidugi hoida. See ahendab veresooni, paneb vere liikuma ja viib põletikulised ladeained minema.

Küürus ei istu!

Tihtipeale on põlve- ja seljahädade põhjuseks ka vale rüht või lampjalgsus. Siiski tuleks selliste kaebuste puhul kindlasti esimesel võimalusel spordiarsti/ ortopeedi juurde pöörduda.

Vanemas eas tuleb ka veel liikuda, seetõttu tuleb noores eas kõiksugused kaebused kõrvaldada ja arstidega konsulteerida enne kui liikumine juba vaevaliseks muutub.

foto: Karl Haljasmets

„Miilang“ miilab, kuid ei kustu

Kertu Vider

Tihti küsitakse toimetuse liikmetelt – mida tähendab lehe nimi? Uudishimulikele teadmiseks, et sõna algvormiks on „miilama“, 2004. aasta Õpilase ÕS seda sõna küll ei sisalda, küll aga 2006. aasta õigekeelsussõnastik, mille kohaselt tähendab sõna põlema, hõõguma, hõõgudes küdema, söestuma (miilis).

Näiteid:

Turvas miilab, ei leegitse.

Vaen miilas nagu tuli tuha all.

Samuti Eesti kirjakeele seletussõnaraamatu III köide 3. vihik mehesõna-müstika, mis lisab näidetele veel lauseid:

Kaminas miilavad sõed.

Maja oli maha põlenud, tukid veel miilasisid

Päike miilas kesktaevas.

Armastus, vaen, viha, rahutus miilab hinges.

Me kas süttime, põleme ja saame kiirelt otsa, kuid arvestavalt miilata me naised ei oska.
/N. Baturin/

õp. Madis Reemann

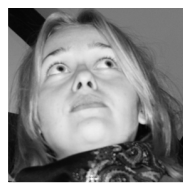
„Õpilased on nii lollid. Räägin neile üks kord, teine kord ja kolmas kord – nemad ei saa ikka aru, aga ise hakkab juba aru saama”

„Meil ei ole korraliku tualettpaberit, aga selle eest on meil head liivapaberit!”

Küsitlus

Marit Sirgmets

Kertu Vider:
Kuidas hindad kodutööde hulka Treffneris?

Ma arvan, et on piisavalt, aga pole piisavalt aega sellega tegelemiseks.

K: kool pakub nii palju võimalusi igasuguste muude asjadega tegeleda ja siis ei ole võimalust?

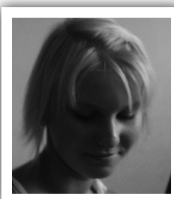
Just, seda ma mõtlengi. Et kui ma tegelen nt näiteringiga ja paljud käivad kooris, tantsimas väitlemas ja roheliste grupp ja mis meil siin kõik on, siis see tähendab seda, et aega õppimiseks tuleb näpistada magamise ajast.

K: Sa arvad siis, et tegelikult kõik oleks võimalik ära teha tunnis?

Jah, ma olen täiesti selle poolt.

Liina Vaabel

K: Mida sa arvad koduste tööde hulgast Treffneri gümnaasiumis?

Jaa, neid on väga palju, ma arvan, aga ma ise eriti ei õpi, aga see ei ole oluline.

K: Kas sa arvad, et oleks võimalik säilitada kooli taset, kui ainult tunnis õppida ja kodutöid mitte anda nii palju?

Jaa, olen väga kindel selles.

Liis Starkopf

K: Mida sa arvad Treffneri gümnaasiumis antavate kodutööde hulga kohta?

Ma arvan, et see hulk on suhteliselt normaalne, et ei ole väga palju.

K: Kas sa teed koduseid töid alati?

Jah, suhteliselt.

K: Kas sa arvad, et kõik oleks võimalik tunnis ära teha, et üldse mitte koduseid töid anda?

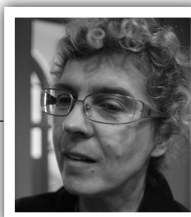
Ei, sest õppemahud, neid on hästi palju... on seda teemat ja kõike ei jõua kindlasti tunnis ära teha.

K: Kas selleks, et kooli taset säilitada, on kindlasti tarvis koduseid töid anda?

Jah.

Mall Matto

K: Kui hästi teevad Treffneri

õpilased koduseid töid? Kas nad alati valmistuvad tunniks?

Ei valmistu, kõik küll mitte.

K: Kas õpilased on piisavalt intelligentsed, et õppida vähem kodus, kui neile antakse? Kas nad saavad hakkama, kui nad ei tee koduseid töid?

Mingi ajani saavad nad hakkama küll, aga mingist hetkest alates enam ei saa.

K: Aga siis kindlasti tekib see hetk kunagi, kui nad enam ei saa?

Jah, seda on niimoodi kogemused näidanud.

Aare Ristikivi

K: Kui hästi, õigemini kui tihti teevad Treffneri õpilased kodutöid?

Et ühiskonnaõpetuses on humanitaaridele selline koormis peale pandud, et nendel on töövihihik ja nemad peavad seda täitma ja nii iga tund.

K: Kas on siis nii, et enamik klassist on kodused tööd ära teinud?

Enamik on, aga alati on ikka neid, kes ei ole. Sõltub sellest, kui raske see küsimus on ja kui pikk on ajavahe seal vahepeal olnud ja muidugi on neid ka, kes ütlevad, et näed, ununes maha töövihihik.

Sõltub ka tööst, et /.../ selliste igapäevaste töödega... need on pealekauba aegajalt üsna mahukad, siis nendega ikka on probleeme.

K: Milliseid töid meeldib õpilastele rohkem teha?

Mulle tundub, et mida lihtsam töö, seda kindlamini on ta tehtud. Et sellised loomingulised tööd, kus peab natukene mõtlema ja mida ei saa õpikust maha kirjutada, nendega on nagu natuke rohkem probleeme. Õpilased saavad varsti aru, et see pole mitte selleks, et õpetajale esitada, vaid selleks, et ise seda materjali paremini läbi töötada. Ma ei peagi alati kontrollima, kas on tehtud või mitte, see kasulikkus avaldub teisel moel.